

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Sîngerei din 24 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, declarat de avocatul Nicolae Malanciuc și inculpata

Efode Angela Vasile, născută la 27 octombrie 1971, originară și locuitoare a s. Pepeni, r-nul Sîngerei, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 21 februarie – 24 noiembrie 2014,
în instanța de apel: 17 decembrie 2014 – 16 septembrie 2015,
în instanța de recurs: 11 decembrie 2015 – 17 februarie 2016.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 24 noiembrie 2014, Efode Angela a fost condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionarea și prestarea serviciilor ce ține de comercializarea mărfurilor pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 1 an.

De la inculpată s-a încasat în beneficiul Consumcoop Pepeni prejudiciul de 25.779,01 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpata Efode Angela, activând în calitate de vânzătoare la magazinul mixt nr. 5, care aparține Cooperativei Consumcoop Pepeni și este situată în s. Pepenii-Noi, r-nul Sîngerei, în perioada de activitate 11.06.2008 - 19.03.2010, devenind persoană cu funcție de răspundere materială în

baza contractului cu privire la răspunderea materială individuală deplină nr. 8 din 11.06.2008, a însușit ilegal mijloace bănești și bunuri materiale în sumă totală de 30.779,01 lei, ce i-au fost încredințate în gestiune, cauzând părții vătămate Consumcoop Pepeni o daună considerabilă.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina și a declarat că a activat în perioada 2008-2010, în calitate de vânzătoare, la magazinul nr. 5 al Cooperativei de consum Pepeni, situat în s. Pepenii Noi r-nul Sîngerei. La angajare a primit magazinul de la A. Socolenco, însă fără nici-un act de predare-primire. După efectuare reviziei din anul 2010 i s-a format o datorie de 46.870 lei. Directorul magazinului Donos D., pe lângă marfa cu factură, aducea și marfă fără factură. Bani din urma realizării acestei mărfi fără careva acte îi lua Donos D. personal, iar uneori îi lua și contabilă Donos S., care este soția ultimului. Uneori achita servicii de reparație a utilajului din incinta magazinului cu bani din aparatul de casă. I-a înmânat personal lui Donos D. suma de 500 euro și 5000 lei, la momentul când acesta i-a înaintat pretențiile.

Totodată, vina inculpatei este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, directorul Consumcoop Pepeni, Donos D., a declarat că inculpata a fost angajată în calitate de vânzătoare la magazinul nr. 5 din 2008 până în luna martie 2010, în temeiul unui contract de răspundere materială deplină. La 19.03.2010 și 25.01.2012 a fost efectuată inventarierea în magazinul nr. 5, în urma căreia s-a stabilit un neajuns de 30.779,01 lei.

Martorul Donos S. a declarat că a activat la cooperativa Consumcoop Pepeni în calitate de contabilă. În urma inventarierii din 19.03.2010 s-a depistat marfă în sumă de 7154,84 lei, pe când soldul mărfii era de 40.633,65 lei, neajunsul constituind suma de 30.779,01 lei. Inculpata a recunoscut vina și a povestit că a avut nevoie de bani și i-a luat. După constatarea neajunsului, inculpata a întors suma de 5000 lei și și-a cerut iertare. La angajarea inculpatei a fost efectuată transmiterea mărfii prin inventariere.

Martorul Glib A. a declarat că din 2008 până în 2011 a activat depozitar la magazinul nr. 5 al cooperativei Consumcoop Pepeni. Marfa se elibera din depozit numai în baza facturilor fiscale. Hamalul aducea factura semnată de inculpată și se elibera marfa solicitată.

Martorul Țurcanu M. a declarat că a activat în calitate de hamal. Marfa în magazin era primită de inculpată, care semna factura respectivă și o înmâna contabilei. Toată marfa din magazin era adusă în baza facturilor fiscale.

Martorul Pleșca A. a declarat că face parte din comisia de cenzori a cooperativei. A fost invitat de președintele Donos D. pentru verificarea magazinului nr. 5 din s. Pepeni. S-au verificat documentele primare, dările de seamă, facturile de primire-eliberare a mărfurilor și încasarea numerarului de realizare a lor. La momentul verificării, inculpata era plecată peste hotare. La Actul de verificare este anexat lămurirea soțului inculpatei, care a confirmat că suma de 23.000 lei a fost luată din magazin de către inculpată pentru necesități personale.

Conform listei de inventariere din 19.03.2010 și borderoul de inventariere a totalurilor de pe urma efectuării inventarierii mărfurilor materialelor de la magazinul

nr. 5, neajunsul constituie în sumă de 30.779 lei, fapt contrasemnat de inculpată, recunoscând neajunsul indicat în act.

Potrivit lămuririi date de către Efode Anatolie, banii în sumă de 23.000 lei au fost folosiți pentru necesități de familie și el obligă să-i achite în termen de 1 lună.

Conform actului reviziei documentare din 25.01.2012, pe cazul de lipsă și sustragere a valorilor materiale de la magazinul nr. 5 din s. Pepeni, s-a constatat o lipsă de sumă în valoare de 30.779,01 lei.

Vina inculpatei este confirmată și prin contractul individual de muncă nr. 8 din 11.06.2008, contractul-tip cu privire la răspunderea materială individuală deplină nr. 8 din 11.08.2008 și chitanța la dispoziția de încasare de la Efode Angela nr. 132, de achitare a neajunsului în sumă de 5000 lei.

Mai mult, la ancheta preliminară atât inculpata, cât și soțul ei, au recunoscut că au însușit 23.000 lei din casa magazinului, folosindu-i pentru necesitățile familiei. Conform borderoului de inventariere, inculpata a restituit 5000 lei și-a asumat responsabilitate de a achita și restul neajunsului.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 191 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altor persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, cu folosirea situației de serviciu.

Avocatul și inculpata au invocat în ședința judiciară că acțiunile ultimei sunt de un caracter civil, iar lămuririle din cadrul anchetei penale le-a dat din neștiință de cauză. Însă, această poziție este o metodă de apărare și lipsită de temei, deoarece acțiunile inculpatei sunt expres expuse în art. 191 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpata este caracterizată pozitiv, a săvârșit pentru prima dată o infracțiunea, ca urmare a unui concurs de împrejurări de ordin personal și familial, concluzionând că corectarea ei este posibilă fără a o priva de libertate.

Dat fiind că, prin actul reviziei documentare s-a depistat un neajuns de 30.779 lei, din care 5000 lei inculpata i-a achitat, rămânând o restanță de 25.779,01 lei, acțiunea civilă urmează a fi admisă integral.

3. Avocatul Nicolae Malanciuc a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în privința inculpatei, deoarece există alte circumstanțe prevăzute de lege care *condiționează excluderea urmăririi penale*.

Apelantul a invocat că acțiunile inculpatei sunt reglementate atât de legislația civilă, cât și de legislația muncii, întrucât ea s-a aflat în relații de muncă cu întreprinderea Consumcoop.

Instanța de judecată nu a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, bazându-se unilateral doar pe declarațiile reprezentantului părții vătămate, Donos D., martorilor cointeresați Donos S. (soția lui Donos D.), Vulpe M. și Pleșca A. (ruda lui Donos D.), care apără interesele sale, aflându-se în conflict de interese cu inculpatul, fără a fi prezentate facturile de expediție predare-primire a mărfii în magazin pe perioada de activitate a inculpatei cu semnătura ei, Donos D. declarând că ele au fost sustrate în urma furtului din 2014, care creează mari dubii, fiind de fapt în favoarea inculpatei.

Instanța de judecată nu a cercetat și nu a apreciat sub acest aspect probele prezentate de apărare, declarația martorului Socolenco A., fostei vânzătoare.

În conformitate cu art. 341 alin. (3) din Codul Muncii, în caz de sustragere, lipsă, distrugere sau deteriorare intenționată a valorilor materiale, cu excepția celor menționate la alin. (2), prejudiciul se stabilește pornindu-se de la prețurile din localitatea respectivă la data cauzării prejudiciului, conform datelor statistice.

Acuzarea nu a prezentat în instanță facturile fiscale la care s-a referit, nu a dovedit în acest sens existența lor și a altor documente solicitate de apărare, prin care acuzarea urma să dovedească că aceste documente au fost semnate anume de inculpată și nu de altă persoană, iar bunurile materiale au fost primite tot de ea în gestiune. Revizia documentară din 25.01.2012 a avut loc în lipsa facturilor fiscale de primire a mărfii în magazin pe perioada activității inculpatei, în lipsa ei și de către o persoană neidentificată (specialist licențiat în domeniu). Ele nu au fost prezentate nici revizorului la efectuarea reviziei și nici judecății.

Soldul debitorial al neajunsurilor din borderoul de inventariere a mărfurilor din 19.03.2010, din lista de inventariere a totalurilor inventarierii mărfurilor din 19.03.2010 și din actul reviziei documentare din 25.01.2012 a valorilor materiale, a fost majorat artificial în detrimentul inculpatei, tăinuind documentele primare - facturile de expediție predare-primire a mărfii în magazin.

În acțiunile inculpatei lipsește componenta infracțiunii, iar conform art. 275 pct. 9) Cod de procedură penală, urmărirea penală pornită nu putea avea loc, ci urma a fi încetată, existând relații civile și de muncă, acțiunea urmând a fi examinată în ordine civilă, cauză care se află pe rol în judecătoria Sîngerei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a pus la baza sentinței de condamnare cumulul de probe administrate în cauză, ce a fost supus unei cercetări minuțioase pe parcursul judecării cauzei, cu redarea lor detaliată în conținutul sentinței.

Or, deși pe parcursul urmăririi penale, cât și în instanțele de fond și cea de apel inculpata și-a negat vinovăția, susținând prezența pe caz a unui raport juridic civil, cele comise de ea și-au găsit deplină confirmare prin probele administrate, și anume:

declarațiile reprezentantului părții vătămate, Donos D., potrivit căror, în rezultatul reviziei documentare și a inventarierii la magazinul nr. 5, s-a depistat un neajuns de bunuri materiale și mijloace bănești în valoare de aproximativ de 30.779,01 lei, precum și marfa necalitativă cu termenul expirat în sumă de 2699 lei, Toată marfa a fost primită în baza facturilor fiscale prezentate de către agenții economici, fiind păstrată la depozit și eliberată strict în baza facturilor, neajunsul stabilit fiind recunoscut de către inculpată, care în vederea stingerii lui a achitat inițial suma de 5000 lei, asumându-și responsabilitatea de a achita și restul neajunsului în sumă de 25.779, 01 lei;

declarațiile lui Donos S., că la Cooperativa „Consumcoop Pepeni” a activat în calitate de contabil, participând la inventarierea din 19.03.2010 pe parcursul cărei s-a constatat prezența în magazin a mărfii în sumă de 7154,84 lei, pe când soldul ei era

de 40.633,65 lei, neajunsul constituind suma de 30.779,01 lei, pe care inculpata l-a recunoscut, achitând benevol sumă de 5000 lei în contul stingerii daunei formate;

declarațiile lui Grib A., că a activat în calitate de depozitar la magazinul mixt nr. 5, marfa liberând-o doar în baza facturilor fiscale prezentate de hamal, ce erau contrasemnate de către Efode A., fapt confirmat și prin declarațiile lui Țurcanu M., ce a activat în calitate de hamal la magazinul nominalizat, care a susținut că marfa necesară în magazin era primită de către Efode A. în baza facturilor fiscale pe care ea le consemna, ulterior prezentându-le la contabilitate.

Potrivit lui Plesca A., revizor al comisiei de cenzori al Moldcoop, a efectuat revizia documentară la magazinul mixt nr. 5, și s-a constatat că din aprilie 2009, inculpata nu transmitea pe deplin numeralul în casieria cooperativei, astfel formându-se neajuns în sumă de 30.779,01 lei, din care 23.000 de lei au fost recunoscuți de soțul inculpatei ca fiind luați de ea pentru necesități personale, explicația lui fiind anexată la actul de inventariere.

Potrivit actului reviziei documentare din 25.01.2012, la magazinul nr. 5, s-a depistat lipsa valorilor materiale în sumă de 30.779, 01 lei, precum și a facturilor fiscale, cu excepția celei de 635,40 lei, anexate la actul nominalizat.

Conform borderoului de inventariere și a listei de inventariere, neajunsul format este de 30.779 lei, fapt recunoscut atât de inculpată, cât și de soțul ei prin lămurirea anexată. Totodată declarațiile martorilor audiați referitor la modalitatea procurării mărfurilor în credit, cu achitarea ulterioară a costului ei, se confirmă prin copia caietului ce aparține inculpatei.

Prin factura și chitanța la dispoziția de încasare nr. 132 se confirmă achitarea de către inculpată în contul stingerii datoriei a sumei de 5000 lei.

Instanța de fond întemeiat i-a respins declarațiile de nerecunoaștere a vinovăției, în aspectul existenței unui raport juridic civil, or ele vin în contradicție cu cumulul probelor administrate pe caz, nefiind altceva decât o modalitate de apărare în vederea eschivării de la răspunderea și pedeapsa penală.

În baza relațiilor existente dintre părți, confirmate prin individual de muncă și contractul de răspundere materială deplină, angajatorul i-a încredințat făptuitorului bunurile în administrare. Or, potrivit doctrinei penale, încredințarea acestora este un act cu semnificație juridică de manifestare a voinței persoanei, ce răspunde celor trei condiții: creează în sarcina făptuitorului dreptul de a deține bunurile respective, precum și atribuția de a le administra; făptuitorului îi revine răspunderea pentru respectarea regimului de utilizare a bunurilor, precum și pentru asigurarea integrității lor; nu se face în scopul de a transmite dreptul de proprietate asupra bunurilor către cel care le dobândește. Bunurile pot fi încredințate în virtutea funcției de răspundere a făptuitorului, a raporturilor contractuale sau a însărcinării speciale din partea persoanei care le încredințează: încredințarea bunurilor în virtutea raporturilor contractuale poate fi făcută de orice subiecți al dreptului civil, fie de persoane fizice sau juridice, încredințarea bunurilor în celelalte cazuri se face, în principiu în privința bunurilor persoanelor juridice, în cadrul raporturilor de muncă. Aceste cazuri fiind legate de regulă, de folosirea de către făptuitor a situației de serviciu, prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, latura obiectivă a componenții de infracțiune incriminată inculpatei, este formată din fapta prejudiciabilă de însușire ilegală a bunurilor încredințate ei în administrare, urmările prejudiciabile survenite și legătura de cauzalitate dintre fapta comisă și urmările prejudiciabile. Or, fapta prejudiciabilă reținută în acțiunile inculpatei nu este altceva decât o modalitate de sustragere prin delapidare a bunurilor cooperativei de consum, prin trecerea ilegală a bunurilor din proprietatea acesteia în proprietatea sa, fapt recunoscut atât de ea, cât și de soțul acesteia prin lămuririle depuse, precum și achitarea parțială în contul stingerii prejudiciului a sumei de 5000 lei. Este de menționat, că aceste bunuri i-au fost încredințate inculpatei în temeiul legii, pentru exercitarea în privința lor a unor atribuții strict delimitate și nu pentru a fi însușite, în modalitatea la care s-a referit martorul Pleșca Anatolie prin delapidarea mijloacelor bănești rezultate din realizarea bunurilor materiale, cu trecerea lor în posesia inculpatei.

Astfel, tocmai relațiile de muncă existente dintre părți, au și determinat încadrarea acțiunilor inculpatei la componența „delapidării”, or, asumându-și în temeiul celor două contracte nominalizate mai sus, angajamentul asigurării integrității bunurilor încredințate spre gestionare, ea le-a însușit, cauzându-i proprietarului prejudiciu considerabil. Iar argumentul apărării privind lipsa probelor ce ar confirma vinovăția inculpatei, vine în contradicție cu aspectele de fapt a cauzei și în primul rând cu actul de inventariere de la f.d.106 cu care inculpata a luat cunoștință, recunoscând suma prejudiciului cauzat și necontestând rezultatele lui.

Totodată, lipsa actelor contabile, inclusiv a facturilor de expediție, actele de primire-predare, alte documente nominalizate de apelant, care de altfel potrivit datelor din dosar și explicațiilor lui D. Donos au fost sustrate, nu pot constitui temei de încetare a procesului penal, ținând cont că pe caz celelalte probe administrate denotă cu certitudine vinovăția inculpatei în delapidarea averii străine.

De altfel, la finisarea urmăririi penale partea apărării nu și-a folosit dreptul procesual acordat de lege pentru invocarea pretinselor neajunsuri, necontestând careva acte procesuale, fapt prin care în corespundere cu art. 230 Cod de procedură penală și-a pierdut dreptul procesual de a le mai invoca ulterior.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a dat deplină eficacitate dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont că inculpata nu are antecedente penale, este caracterizată pozitiv, fiind o persoană cu grad de dizabilitate, nu s-a căit de cele comise și nu a recuperat integral prejudiciul material, instanța corect aplicând prevederile art. 90 Cod penal și dispunând încasarea de la inculpată suma de 25.779.01 lei, care constituie cuantumul prejudiciului material cauzat prin infracțiune.

5. Avocatul Nicolae Malanciuc și inculpata au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal, deoarece faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea urmăririi penale.

Recurentul a invocat că încheierea Curții de Apel Bălți din 24.06.2015 cu privire la respingerea demersului formulat de procuror privind efectuarea expertizei economico-contabile este legală și întemeiată, însă instanța de apel nu s-a pronunțat

asupra motivelor invocate în apel, nu a examinat aspectele de fapt și de drept ale cauzei. Astfel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, deoarece faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, existând relații civile și de muncă.

Instanța de apel nu a verificat probele examinate de prima instanță, nu li s-a dat citire în ședința de judecată, fapt confirmat de lipsa conținuturilor în procesul-verbal din 24.06.2015.

Instanța nu a luat în considerație nici mențiunile din pledoaria apărătorului ce ține de nevinovăția inculpatei și invocările privind art. 341 alin. (3) din Codul Muncii privind stabilirea prejudiciului cauzat, pornindu-se de la prețurile din localitatea respectivă la data cauzării prejudiciului, conform datelor statistice, de care depinde calificarea corectă a acțiunilor infracționale ale subiectului.

Concluziile instanței de apel sunt întemeiate pe probele materiale cercetate de prima instanță, însă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Necâtând faptului că în procesul-verbal al ședinței de judecată a primei instanțe din 22.04.2014 este menționată utilizarea mijloacelor tehnice pentru înregistrarea audio, în dosar lipsește CD-ul cu respectivele înregistrări, fiind astfel falsificat tot procesul penal.

Acuzarea nu a prezentat în instanță facturile fiscale la care s-a referit, nu a dovedit în acest sens existența lor și a altor documente solicitate de apărare atât în cadrul anchetei, cât și în judecată, prin care partea acuzării urma să dovedească că aceste documente au fost semnate anume de inculpată și nu de altă persoană, și că bunurile materiale au fost primite tot de ea în gestiune. Revizia documentară din 25.01.2012 a avut loc în lipsa facturilor fiscale valabile de primire a mărfii în magazin pe perioada activității ei în lipsa inculpatei de către o persoană neidentificată (specialist licențiat în domeniu). Ele nu au fost prezentate revizorului la efectuarea reviziei și nici judecății.

Hotărârile adoptate sunt ilegale, neîntemeiate și contradictorii, procesul în cauză fiind falsificat de ambele instanțe.

În prezenta cauză, lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate inculpatei. Or, lipsa laturei subiective exclude totalmente componența infracțiunii.

Aceste încălcări procesuale au produs efect negativ de încălcare a prevederilor art. 403 Cod de procedură penală, îngrădindu-i inculpatei accesul la justiție, art. 6 (1) CEDO - dreptul la un proces echitabil, art. 6 (3) CEDO - dreptul de a fi informat. Aceste încălcări au avut loc și în instanța de apel, însă ea nu s-a pronunțat asupra acestor încălcări grave invocate în apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

În această consecutivitate se reține că recursul ordinar al avocatului părții vătămate este fondat în drept și pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul avocatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul respectiv nu întrunește condițiile de conținut în partea dată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat

circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei și încadrarea juridică corectă a acțiunilor ei infracționale în baza art. 191 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile reprezentantului părții vătămate Donos D., martorilor Donos S., Grib A., Țurcanu M. și Pleșca A., lista de inventariere din 19.03.2010 și borderoul de inventariere a totalurilor de pe urma efectuării inventarierii mărfurilor materialelor de la magazinul nr. 5, fiind depistat neajunsul în sumă de 30.779 lei sub semnătura inculpatei, unde ultima a recunoscut neajunsul indicat în act, lămurirea dată de către Efode A., că banii în sumă de 23.000 lei au fost folosiți pentru necesități de familie, pe care se obligă să-i achite în termen de 1 lună, Actului reviziei documentare din 25.01.2012, pe cazul de lipsă și sustragere a valorilor materiale în sumă de 30.779,01 lei depistată la magazinul nr. 5, constatându-se o lipsă de sumă în valoare de 30.779,01 lei, contractul individual de muncă nr. 8 din 11.06.2008, contractul-tip cu privire la răspunderea materială individuală deplină nr. 8 din 11.08.2008 și chitanța la dispoziția de încasare de la Efode A. nr. 132 de achitare a neajunsului în sumă de 5000 lei, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, verificând legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza declarațiilor și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (*v.2 f.d. 64-66, pct. 2., 4. din decizie*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept

separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Este de observat că motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2, 3, 4, 5 din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Nicolae Malanciuc și inculpata Efode Angela Vasile, împotriva sentinței Judecătoriei Sîngerei din 24 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco